

A szervezők – érthető módon – elsősorban a közreműködőkre koncentráltak, ám nem hagyhatjuk említés nélkül, hogy a potenciális célközönséghez alig jutott el az információ. Vagy talán eleve úgy tervezték, a résztvevő együttesek feladata a saját-közönség szervezés?

A Szent István Filharmonikusok aktivitásának köszönhetően értesültem arról, hogy a Környezetvédelmi Világnapon szabadtéri hangversenyt adnak Vácott, a Március 15-e téren, a Fehérek temploma előtt. Kedvezett az időjárás is, így megvalósulhatott a beharangozó ajánlata („kellemes kirándulás-sétálás nap végén kitűnő kikapcsolódás lehet”). Más kérdés, hogy a helybeliek körében szinte „meglepetésnek” hatott a rendezvény. A helyszín előkészítése, majd a hangszerek megjelenése érdeklődést váltott ki, és nem kevesen éltek a nemtervezett kikapcsolódási lehetőséggel.

Az ingyenes hangversenyhez mintegy 50 műanyag székekkel gondoskodtak a hallgatóság kényelméről – amellet a tér padjai és a környező vendéglátóhelyek teraszai további férőhelyeket biztosítottak az alkalmi rendezvényhez. És a „kihasználtságra” aligha lehetett panasz!

A 2020 decemberétől Szent István Filharmonikusok névvel szereplő zenekar Záborszky Kálmán vezényletével népszerűsége méltán tartó műsorral jelentkezett. A hét órai sokszólamú harangszó mintegy szignálként szolgált – először Erkel zenéje szólt: az Ünnepi nyitányt követően két részlet a Bánk bánból (a Hazám, hazám ária, valamint a Magyar tánc), utána két szám J. Strauss Cigánybárójából (Szaffi, majd Barinkay belépője). Liszt zenéjét a II. magyar rapszódia képviselte, azt követően Vincze Zsigmond Hamburgi menyasszony című operettjéből csendült fel a Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország. Kodály méltán kedvelt Intermezzója a

Háryból, majd a Székelyfonóból az A csitári hegyek alatt, és Kálmán Imre Marica grófnőjéből a Szép város Kolozsvár az énekes muzsika rajongóinak jelentett örömet – a finálé a főszereplő zenekaré volt, Berlioz Rákóczi indulójával és ráadásként Strauss Éljen a magyar! gyorspolkájával.

Az „Istvánosok” egykori neveltjét, a zenekarhoz szólistaként rendszeresen visszajáró Geszthy Veronikát mindig öröm hallgatni; elsősorban az operett népszerűsítésében elhivatott szoprán szinte színpadot varázsol maga köré – most gyönyörködtető öltözékével is fokozta e hatást. Sokan talán épp e fellépés alkalmával tanulják meg az énekes partnereként fellépett Turpinszki-Gippert Béla nevét. A szólisták hol mikroporttal, hol mikrofonnal énekeltek – a gondos előkészületnek köszönhetően nem lehetett panaszunk a kihangsúlyozásra sem.

Komoly feladatot jelentett a többféle alkalmazkodás a zenekar számára; önmagában az együtt-játék a kényszerűen „böjtös” időszakot követően, a közönség előtti szereplés-szituáció régóta nélkülözött élménye, a rövid számok (részben stílárís) gyakori váltásai, a szabadtéren a dinamikai arányok összerendezése, valamint az énekesek kísérlete – szerencsére hamar működésbe lépett a jó értelemben vett rutin hatása, és az együttes művészeti vezetőjének irányításával olyan produkciót tudtak nyújtani, amelyen nem érződött a kényszerű szünet hatása. Nyáresti hangverseny volt, könnyed kikapcsolódás, népszerű muzsikával. Legnagyobb értékét az „élő” jelleg adta. A remekül teljesítő fiatal cimbalmos nevét viszont érdemes lett volna legalább a szórólapokon ki nyomtatni.

Fittler Katalin

CD

Incandescence

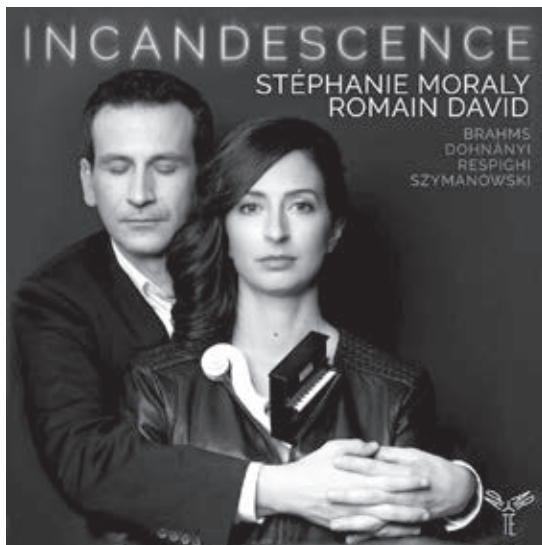
Incandescence, azaz az Izzás címet adta legújabb CD-jének a Stéphanie Moraly (hegedű) és Romain David (zongora) alkotta duó. Az érdekes programú és interpretációs szempontból is értékes lemez azért is figyelemfelkeltő lehet számunkra, mert magyar vonatkozása is van: Ottorino Respighi h-moll szonátája (P110, 1917), Karol Szymanowski D-dúr románca (op. 23, 1910) és Johannes Brahms d-moll szonátája (op. 108, 1886–1888) mellett Dohnányi Ernő cisz-moll szonátája (op. 21, 1912) is felhangzik a lemezen.

A két művésznek imponálón széles a duó-repertoárja, mely a barokktól napjainkig ível. A klasszikus repertoár mellett pedig előszeretettel kutatnak fel és ismer-

tetnek meg a közönséggel olyan műveket, melyek sokkal kevésbé játszottak és ismertek, mint ahogyan azt megérdemelnék. A korábbi évek diszkográfiáját olvasva például két lemezt is szenteltek Olivier Graf darabjainak, egy-egy CD-jükön pedig Charles Koechlin és Louis Aubert műveit szólaltatták meg. A legújabb korongjukon is – a Brahms-szonáta kivételével – olyan művek szerepelnek, melyeket meglehetősen ritkán tűznek műsorra.

Stéphanie Moraly hangszeres technikai tudását elméleti ismeretekkel egészítette ki, és ez teszi még hitelesebbé interpretációját. Hegedűs diplomája mellé ugyanis muzikológusi doktori fokozatot is szerzett a párizsi Sor-

bonne-on, disszertációjában az 1868–1943 között keletkezett francia hegedű-zongoraszonátákat vizsgálta. A Dohnányi-szonátáról is minden lehető ismeretet begyűjtött, és tanulmányozta a mű Országos Széchényi Könyvtárban őrzött kéziratát is. A lemezkísérőben a két művésszel olvashatunk interjút, melyben a felhangzó alkotásokhoz fűződő kapcsolatukról vallanak. Stephanie szerint a négy zeneszerző közös jellemzője, hogy ugyanazokat az értékeket vallják, közös a zene iránti elkötelezettségük, lelkesedésük és a műveikben meglévő kifejezés intenzitása, továbbá, hogy az eget ostromolják alkotásaikkal. Persze mindezeket másokról is el lehet mondani, de a Moraly-David-duó interpretációjával támasztja alá a fenti megállapításokat. A két művész már több éve játszik együtt, nemcsak duóban, hanem a Syntonia Kvintett 1. hegedűs és zongorista tag-

csodálkozunk, milyen sok szépség rejtőzik e művekben. Hálásak lehetünk Stéphanie Moraly és Romain David bátorságának, hogy lemezre vették e négy darabot, és talán felvételüknek köszönhetően Dohnányi Ernő hegedű-zongoraszonátáját is gyakrabban hallhatjuk majd a hangversenytermekben.

Kovács Ilona

Rossini Semiramide című operájának teljes felvétele az Opera Rara gondozásában

Rossini *Semiramide* című két-felvonásos drámai operája a pesarói mester utolsó alkotása az opera seria műfajában. A velencei La Fenice színház számára komponálta, akárcsak 10 évvel korábbi műfajtestvérét, a *Tancredi*, amellyel első átütő sikerét aratta. A két velencei premier között eltelt évtizedből azonban a zeneszerző hét esztendő t Nápolyban töltött, aminek hatása természetesen nem múlt el nyomtalanul. Ennek ellenére számos közös vonása van a két olasz seriának, amelyek annak az évtizednek a két végpontját jelzik, ami során Rossini jelentősen átalakította az olasz opera tájképét. Mindkét mű szöveggönyve Voltaire azonos című színművein alapul, és librettistájuk is közös: Gaetano

A bemutató címlapja

Rossi. A *Tancredi*hez hasonlóan a vezető tenor helyét itt is *contralto* nadrágszerep tölti be, és a nagyobb lélegzetű együttesekkel szemben a Semiramisban is túlnyomórészt az áriák és duettek dominálnak, formailag világosan elkülönülve.

A zeneszerző is bizonyára tisztában volt a lehetséges összevetéssel, mert helyenként maga is felhívta rá a figyelmet. Rögtön a Semiramis első felvonásában, Arsace cavatinájában, ahol a hős Babilonba való megérkezésének pazar hangszerelésű zenekari bevezetése egyértelműen utal Tancredi Siracusába való visszatérésére a mű azonos dramaturgiai pontján. Azokon a helyeken azonban, ahol a *Tancredi* inkább az egyszerűséget preferálja, ott a Semiramis olyannyira hajlik a túlradó zeneiségre, hogy a korabeli megfigyelők aligha